

ovidiu oana-pârâu

***Sfătoșenii
Voroave
Ziceri***

2005-2019

CORESI

PUBLISHING HOUSE

WWW.CORESI.NET

Pământul este un fir de nisip și încape în cărțile mele și cele care vor mai fi scrise.

Omul a fost zămislit să fie un uriaș al spiritului dar mândria îl face la fel de repede trecător ca firul de pădăie și mic, mai mic la final decât firul de nisip.

Fiecare mânuitor al condeiului trebuie să-și materializeze mai întâi cărămizile care îi vor alcătui casa mărturisirilor.

Eu mă simt împlinit pribegind deja prin cele 23 de iatacuri de suflet care găzduiesc viețile și visele mele trecute și viitoare.

Și am dovada scrisă a ceea ce am fost sau voi fi. Voi veți avea doar amintiri.

Aș deveni banal dacă toată lumea ar înțelege ceea ce scriu? Nu! Ar însemna că v-am ajutat să vă ridicați și să priviți viața de la înălțimea mândră a universului.

Timpul va îndepărta prisosul din poezia mea – ca sculptorii, marmura inutilă – și va revela esența a tot ceea ce am fost sau sunt.

Nu-i voi supraviețui lutului care am fost, dar sper să post viețuiesc prin cărțile mele. Prin ele am creat un univers de nemișcare, ca o oglindă pentru chipul lui Dumnezeu pe Pământ.

Închei dezvăluind un secret: cea mai frumoasă poezie a mea este cea pe care urmează să o scriu.

ovidiu oana-pârâu
2005-2019

Cuprins

5	CUVÂNT ÎNAINTE AL AUTORULUI
---	-----------------------------

SFĂTOȘENII

11	CLEPSIDRA
20	CREDINȚA
29	DESPRE CLOPOT
31	LUMEA VIE
42	MAMĂ, COPII, FAMILIE
47	IUBIRE, ALINT, DRAGOSTE
61	SENZUAL
65	DOR
69	LUMINĂ, OCHI, ÎNTUNERIC
75	CUVÂNT, LINIȘTE, TĂCERI
81	SINGURĂTATE

VOROAVE

- 85 LA GURA SOBEI
- 90 DEMNITATE
- 102 OM ȘI SOCIETATE
- 109 VREMURI
- 117 SPIRIT ȘI ARTĂ
- 132 SPAȚIUL VIRTUAL

ZICERI

- 141 DESPRE POET
- 146 DESPRE POEZIE
- 156 DESPRE SCRIS
- 165 CRITICĂ
- 171 DESPRE LIMBA ROMÂNĂ
- 177 DESPRE CĂRȚILE MELE
- 194 ZICERI DESPRE MINE
- 208 ȘARADA LUI DUMNEZEU
- 209 CURRICULUM VITAE
- 211 BIOGRAFIE LITERARĂ OVIDIU OANA-PÂRÂU

SFĂTOȘENII

CLEPSIDRA

Timpul nu uită niciodată!

Fruntea este metopa pe care se încrustează trecutul fiecăruia.

Marele ornic, timpul, se restartează în fiecare clipă.

Suntem mereu mai aproape de mâine.

Esența filozofiei mele de viață este exprimată în sintagma: „viitorul se află în urma noastră, nu înainte și este reprezentat de eternele noi generații.”

A se citi: „merg înainte având grijă de ceea ce las în urmă” – total opus lui „trăiește clipa”.

Ora, secunda, clipa sunt subdiviziuni măsurabile ulterior, abia când au devenit necesare, urmare a diversificării activității umane.

Sunt două întrebări cărora n-am reușit [încă] să le găesc răspuns:

– întâlnim eternitatea pe drumul vieții la momentul hotărât de astre?

sau

– purtăm moartea în noi de la naștere și ea ni se înfățișează atunci când aceleași astre consideră că este timpul pentru asta?

Purtăm moartea în noi de la naștere și întâlnim eternitatea pe drumul vieții la momentul din care suntem mai utili prin asta viitorului, decât prezentului.

Clepsidra sau ceasornicul nu măsoară timpul, ci râvna sau nerăbdarea noastră!

Timpul este doar un reper... fiecare dintre noi suntem adevărata măsură a devenirii.

Ora este eternitate pentru dor și doar secundă pentru împlinire.

Cu privirea mereu pe ceas nu poți spera că vei trăi eternitatea.

Cu fiecare ființă se naște și moartea ei.

Hrăniți-vă cu timp! Dar nu-l lăsați să vă devoreze.

Frumusețea este eternitatea privindu-se într-o oglindă.

Pentru unii Viitorul este un permanent Trecut, nici măcar un Azi condescendent.

Pentru timp, prezentul este viitorul trecutului.

De la un moment dat putem fi mult mai utili prezentului aflându-ne locul în trecut.

Singura constantă din univers este schimbarea și noi vrem să fie totul ca la începutul momentelor bune?

Încetați cu rușinoasa naivitate de a cerși bunăstare de la fenomenele astronomice!

Fiecare dimineată spune în mod diferit povestea prezentului. Doar una dintre cele care urmează va fi tăcută...

Ce dor îi este timpului de noi și ce flămând ne devorează.

Timpul își curge chemarea spre infinit pentru fiecare.

Privitul insistent al ceasului scump de la mâna ta nu te face mai virtuos! Poți deveni eventual mai punctual.

Tess [d'Urberville] nu moare nicicând!
Voi nu mai aveți timp să o regăsiți...

Timpul își este sieși devenire ce poate fi redată doar de neorbi la primenirea lui.

Viitorul se află în urmă!

Pe mulți îi îngrijorează acel viitor nedefinit în loc să-i definească prezentul.

Vom putea să ne regăsim în viitor doar purtând în noi trecutul și tradițiile.

Nu există timp! Doar noi ne mișcăm fiecare dinspre un trecut comun, printr-un prezent relativ, spre universalitate.

Priviți adânc în voi și veți vedea Universul!

Timpul nu este nici calea, nici țelul! Este doar un inventar de repere primite cu titlu gratuit pe drumul spre împlinire.

Noi toți parcurgem acest drum al binelui și răului de la inocența nou născutului, la bătrânețea marcată de o credință rareori clătinată... Și nu vorbesc despre chip, ci despre suflet.

Oamenii, pot readuce liniștea reparând ce au stricat din firea lucrurilor și ordinea firească a acestora. Niciodată nu-i prea târziu să o facă pentru că viața în univers merge mai departe. Dumnezeu are timp și nu cred că-și face probleme dacă se pierde o planetă de ignoranți.

Singura apă care curge spre înapoi este timpul [prezentul e izvor de timp trecut].

Fără noi nu ar exista anotimpuri și nici vârste cuvenite.

Pe măsură ce ni se împuținează timpul, noi vrem mereu mai mult și mai multe, până când ajungem să vrem tocmai timp, uitând de miile de clipe irosite.

La ora senectuții, aleargă veacurile parcă-s clipe...

Noi privim moartea în mod egoist, speriați de eternitatea și infinitul de care ea ne separă.

Orologiul poate măsura timpul dar nu îl poate cuprinde.

Dezobișnuți-vă să vă porționați sentimentele după calendar! Un suflet hrănit cu firimituri se stinge înaintea trupului care-l găzduiește.

Veacul este un fleac pentru Dumnezeu; restul este raportat la ce vor trăitorii clipei. Și de

s-ar stinge stirpea omeneasca, viața merge înainte.

Nu există „mai frumos” la vârsta adolescenței. Caierul de vise oricând are aceeași consistență!

Dumnezeu ne-a vrut pe fiecare nu doar diferit, ci special în felul lui. Pentru cineva cu bun simț și o doză minimă de obiectivitate, nu este nevoie de judecata de apoi pentru a ști dacă vrerea Lui s-a împlinit.

În toate încercările de a-mi rătăci umbra, eu eram singurul pierdut. Târziu am înțeles că ea este lecția gratuită a lui Dumnezeu despre tot ceea ce ne leagă de lumea asta până la a deveni noi înșine umbre.

Spiritul nu ia locul trupului, dar se așează în matcă abia când ceea ce l-a conținut se întoarce în nemișcare.

Dumnezeu să îi ocrotească pe toți cei care nu ne mai sunt sau le suntem!

Viitorul nu poate fi uitat!

Ce n-a mai fost, va fi, și nimeni nu este la adăpost.

[inspirat de J. B. S. Haldane]

Transfigurare înseamnă și readucerea în prezent a trecutului, el însuși „alterat” de modernism.

Doar anul este rotund! Nisipul clepsidrelor noastre se împuținează constant.

Anotimpurile au fost prima (mare) diviziune temporală care a influențat conștiința umană la nivel de colectivitate; ziua (alternanța lumină / întuneric) era doar ceas biologic.

Fiecare pășim spre propria toamnă printre anotimpuri... s-o facem cu bucuria împlinirii!

Prietenia și dragostea împart mereu și fără probleme spațiul aflat în punctul de necuprins al clipei! Sau încap simultan în punctul indivizibil al acesteia.

Nu vă mai porționați sufletul după calendar! Trăiți egal bucuria împlinirii, chiar și atunci când la îndemână este doar sămânța speranței!

Doar veacurile trec; poveștile rămân pentru cei care le vor și știu să le asculte.

Poveștile sunt viața oamenilor, redată mult mai târziu de alți oameni care se hrănesc cu ele.